

det vilde blive en temmelig kostbar Foranstaltning. For nogle Aar siden, jeg veed ikke, om det mere er Tilfældet, var det paalagt det Krigsskib, som gik til Island, naar det skulde tilbage til Danmark, da at buale, jeg veed ikke hvorlænge, 8—14 Dage under Færøerne for at bistaa Autoriteterne med at paase, at der ikke dreves ulovligt Fiskeri under Øerne. Dette er imidlertid en Foranstaltning, der er af meget ringe Værd. Skal der føres et Tilsyn med fremmede Fiskere, er det paa et ganske andet Tidspunkt. Paa den Tid, da Krigsskibet vender tilbage fra Island, ere de fleste Fiskere borte fra Øerne; de komme saa tidlig derop paa Foraaret, som det lader sig gjøre, i April eller Mai Maaned, og saasnart de have faaet fyldt Skibet, gaa de tilbage. Det er forholdsvis saa Fiskeskibe, som ligge under Øerne i August Maaned. Dertil kommer, at et Krigsskib ikke godt kan gaa ind paa de Steder, hvor det ulovlige Fiskeri mest generer Befolkningen, nemlig i de smalle Sunde, særlig i det mellem Strøms og Østers. Man har imidlertid en Institution deroppe, som er særlig skiftet til at øve Polititilsyn, idet der i Thorshavn findes et Politikorps, der bestaar af 22 Mand. Disse ere alle sækdygtige, hvad alle Færinger ere. Den almindelige Færvei deroppe er jo Havet, og dette Politikorps har, jeg veed ikke hvormange, 2—3—4 Baade til sin Raadighed. Politikorpsket benyttes imidlertid, saavidt mig bekjendt, saa godt som ikke — ialtfald blev det, da jeg var deroppe, ikke benyttet saaledes — til at aase de fremmede Fiskere. Dette er imidlertid Noget, der overmaade let lader sig gjøre. Landfogden, som er Politimester, og Sorensskriveren, som er Dommer, behøvede blot en 4—5 Gange i Foraarets og Sommerens Løb at gaa en Dags Tid eller to i Forening ombord paa en af disse Baade og at begive sig til de Steder, hvor de fremmede Fiskere ere mest tilhøielige til at gjøre sig skyldige i Overgreb. Naar da Sorensskriveren medtog sin Protokol, kunde han strax mulktene Overtæderne. I de første Måninger vilde der blive gjort en meget rigelig Fangst; men det vilde snart gaa op for de fremmede Fiskere, at de vare nødtie til at bøje sig for de gjældende Love, og Følgen da upaatvivelig blive, at de vilde holde sig borte fra de Steder, hvor de ikke maatte komme. Det er, som sagt, en Foranstaltning, som meget let lader sig iværksætte. Det er meget muligt, at den ikke vilde medføre forgydede Befolkninger til Politikorpsket, men i hvert Fald vilde disse ikke være meget betydelige. Om ogsaa en af Baadene skulde være i Spæn en 8—10 Dage mere om Sommeren end ellers, vilde den forgydede Udgift selvsagelig kun være ringe, og man vilde for den saae et aldeles utvivlsomt godt og effektivt Middel til at haandhæve Loven. Jeg tror imidlertid, at, naar der skal udrettes Noget i saa Genfænde,

maa man ikke overlade det til Autoriteterne deroppe. Den høitæredede Minister maa tage Sagen i sin Haand og give Autoriteterne det fornødne Paalæg. Jeg frygter ellers for, at det ikke vil blive til Noget, allerede fordi det er nødvendigt, for at Baadene skulde kunne anvendes paa den omhandlede Maade, at der bliver truffet enkelte Bestemmelser med Hensyn til Raadigheden over dem. Som jeg allerede tidligere har bemærket eller tror at have bemærket, benyttes disse Baade nu hovedsagelig til at besordre Amtmanden, naar han foretager sine Embedsreiser omkring paa Øerne; men der er Intet til Hinder for, uden at der behøver at fremkomme noget som helst Sammenstød mellem disse forskellige Reiser, at Politimesteren og Dommeren ogsaa kunne benytte Baadene for at haandhæve Fiskerilovgivningen.

I Lovforslagets § 3 findes nogle Bestemmelser om, at de fremmede Skibe, naar de søge ind til Færøerne, skulde, inden de knytte Forbindelse med Land, sætte sig i Forbindelse med de i Paragrafen omhandlede Autoriteter, som have at undersøge deres Papirer og meddele en Attest. Disse Bestemmelser gaa nærmest ud paa at sikkre Øerne mod smitsomme Sygdommes Indførelse fra andre Lande. Der findes i en Lov af 1875 for Island Bestemmelser af omtrent lignende Indhold, ligesom Forstrykten i Lovforslaget i Grunden kun er en nærmere Udviikling af nogle Bestemmelser, der findes i Loven af 21de Marts 1865 § 8 angaaende dette Forhold. Det, som egentlig er det Nye i denne Paragraf, er Bestemmelsen om, at den vedkommende offentlige Funktionær for sin Uleilighed med at meddele sin Attest skal have en lille Afgift af 5 Ore pr. Lon. Samtidig med, at denne Bestemmelse skulde træde i Kraft, er det jo tilsigtet at lade emanere en anden Lov, gaende ud paa Ophævelsen af den saakaldte Anteravgift. Denne er ikke videre populær blandt de fremmede Fiskere og med god Grund. Det er egentlig en Afgift, for hvilken der ikke kan ansøres Noget til Støtte, eftersom Færøerne ikke have noget egentligt Havnevesen uden det, som Naturen har skabt. Derimod er det ganske naturligt, om de paagjældende offentlige Funktionærer faae et lille Bederlag for deres Uleilighed. Dette vil, naar henses til den Stærkelse, disse Skibe i Almindelighed have, ordentligvis ikke blive større end Anterpengene. Jeg skal sluttelig henvise til, hvad der ogsaa har sin Betydning, at der i Loven af 1875 for Island findes en lignende Bestemmelse, kun at Afgiften der er sat noget større, end i dette Forslag fastsat for Færøerne. — Jeg kan herester ikke Andet end finde samtlige Lovforslagets Bestemmelser hensigtsmæssige og skal derfor tillade mig ligeoverfor det høie Thing at anbefale Lovforslaget til usorandret Vedtagelse.